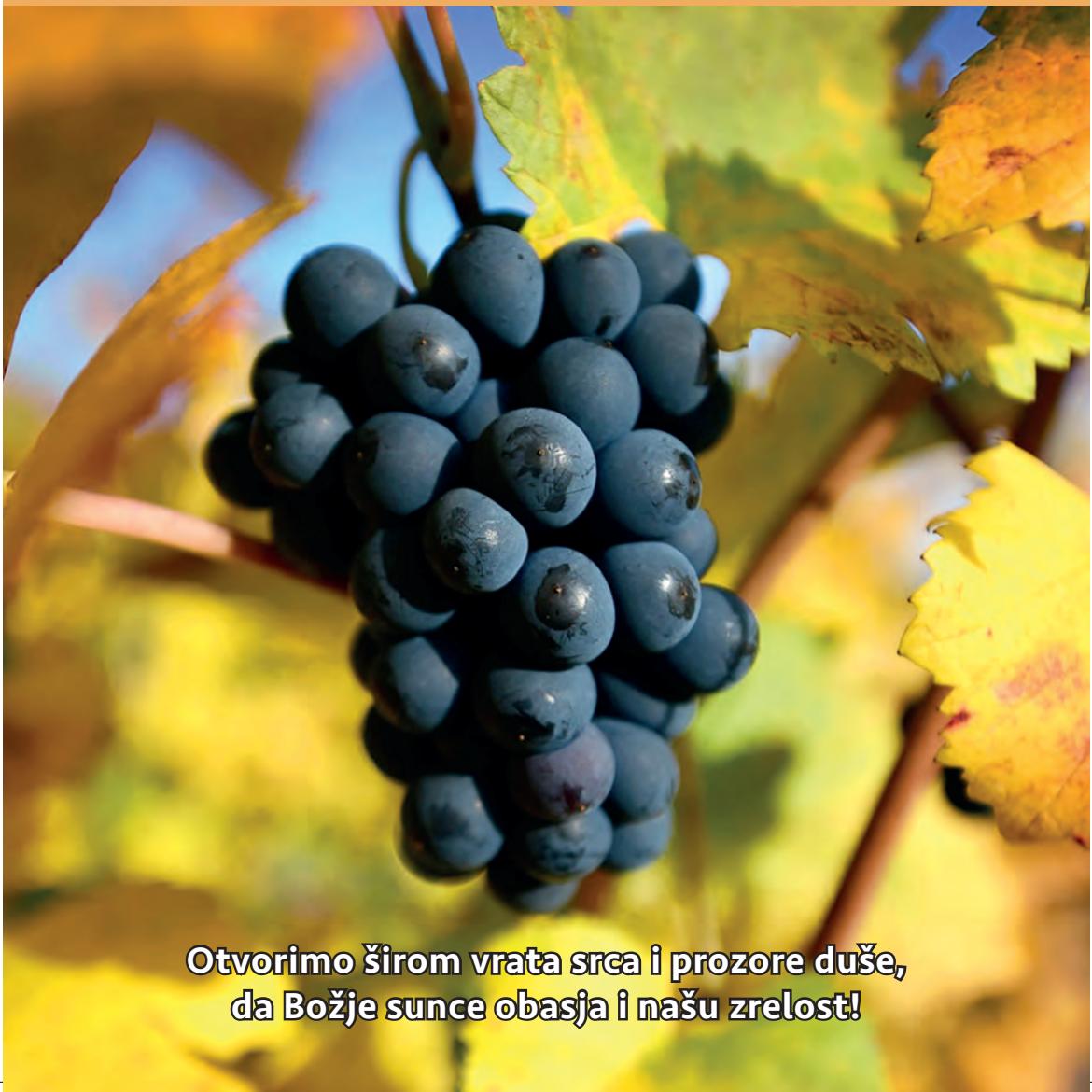

DA ŽIVOT IMAJU

5 KN

List 50+ * Broj 15 * listopad 2020.

Otvorimo širom vrata srca i prozore duše,
da Božje sunce obasja i našu zrelost!

RIJEČ UREDNIKA

PIJETAO I MOZART

Piše: Dr. fra Tomislav Pervan

Jutros negdje u petnaest do pet čujem tu u košinjcu pjev pijetla. Podsjeti me to na Petra koji je, čuvši pijetlov pjev, samo gorko zaplakao i kajao se zbog izdaje – da Gospodina poznaje. A ja sam se sjetio i onoga himna što ga redovito molimo “Već glasnik dana krilati – o blizom svjetlu popijeva – A Isus, duša budilac – svoj puk na život poziva!” Dakle, pijevac kao upozorenje da budemo budni, da opasnost vreba sa svih strana, i da ostanemo vjerni Kristu u svemu. Poziva nas zahvaliti Gospodinu za dar života i novi dan.

On se raduje danu, a ja onda uključim glazbu i slušam preko interneta od Mozarta njegovu Serenadu – Mala noćna muzika – nešto predivno i raspjevano, kako to Mozart samo zna, koji se radovao životu, a preminuo je ne navršivši ni četrdeset godina.

Da, danas je njegova glazba u notnim knjigama. Ostaje mrtva ako je ne uzmu u ruke stručnjaci na pojedinim glazbalima, ako ne stvore orkestar koji će biti sposoban odsvirati te dionice. Tako je i sa Svetim pismom. Uzalud ga imamo u svojoj vitrini ili na stolu, ako ga ne uzmem, ako tu Isusovu riječ ne pretvorimo u život. Tako je sa svime. Uzalud motika visi, njom treba sad ujesen nešto prekopati i posaditi za zimu, zimsku salatu itd. Tako je sa svime. Ako se ne upotrebljava, atrofira. Tako i duša i srce atrofiraju ako se ne upotrebljavaju na pravilan način.

Uvijek smo mi u odnosu na druge sitničavi, kritiziramo sve i svašta, a zaboravljamo kritizirati sebe i podvrgnuti sebe kritici Gospodinovoj. Stavimo se pod njegovo oko i zrcalo i molimo ga da pravilno prosuđujemo sebe i svijet oko sebe. Da vidimo najprije bijedu oko sebe, ljude koji plaču, koji su siromasi, koji od nas očekuju lijepu riječ, pogled, ruku koja miluje, pomaže, podiže.

RIZNICA DUHA

LJEPOTA STAROSTI

Tomislav Ivančić

Starac je knjiga, koju treba znati čitati. On je cijeli život skupljao i živio poruke, moralne obveze, dobra djela, pozitivne misli i dobre riječi te se sve to zapaža na licu i tijelu starca. Starci su zato neodoljivo privlačni, lijepi, dragi. Ali, lijepa je samo dobrota. Ako je starac u životu doživljavao uvrjede koje su ga činile ljutim, zlo čestim, tada njegova starost ne posreduje dobro, nego zlo. Ako je činio zlo, psovao Boga, ako s ljudima nije izmiren, tada je njegov završetak života ružan, a ne lijep. No, ako takvi starci počnu razmišljati te se pokaju, počnu misliti, govoriti i činiti dobro, tad nestaje ružnoće s njihova lika, a nastani se privlačna ljepota. Mnogo puta starcima treba pomoći da iz zla prijeđu u dobro, iz osvetoljubiva bijesa u praštanje i slobodu od uvrjeda, da nauče moliti za oproštenje Boga i ljudi. Tada možemo primjetiti kako postaju fascinantni, dragi, kako ih djeca zavole i oni djecu. Starost je, kao i djetinjstvo, doba ljepote, dobrote, nevinosti. U djetinjstvu je to rođena nevinost i ljepota, a u starosti izvojevana, moralnim bitkama i obraćenjem ostvarena.

Starost je neka nova duhovna zaljubljenost u ljepotu dobrote i istine. Zanimljivo da velike proroke i vođe židovskog naroda rađaju starci, koji ne mogu imati tjelesne djece. Tako je bilo kod Abrahama i Sare, tako kod Zaharija i Elizabete. Starci su nam poput umjetničke slike, odraz neba, prisutnost Boga, čežnja za dobrotom i ljepotom.

Starost je lagana i radosna samo onda kada je lijepa, kada u sebi nosi dobrotu. Ona je poput svjetiljke koja svjetli od druge strane života. Starci su blagoslov društva, obitelji, svijeta. Po njima nam je Bog neizrecivo bliz. U tome je ljepota starosti.

ZDRAVLJE I BOLEST

Biskup Ratko Perić

Ne vrijedi prigovarati Bogu da na nas ne gleda u našoj nevolji. Da nema oka ni srca. On će nas “ugledati” kada on hoće, a ne kada mi hoćemo i kada silom navaljujemo. On dobro zna za nas, za našu nemoć i za naše slijepo oči. I ne moramo uvijek misliti da nas je stigla kazna Božja ako nas je pogodila kakva bolest, pa i ona neizljječiva. Može to, doduše, nekada biti i kazna, zbog nečega iz aorista, ali može biti radi nečega u futuru, da Bog sprema nešto sasvim drugo ako dopusti da nas snađe kakva bolest od 25 ili 250 dana pa ne možemo nikuda s postelje. Onda nam netko obično ubaci nešto u ruke da čitamo i dublje razmišljamo o životu, o smrti, o svijetu, o zdravlju i bolesti, o vječnom spasenju. Kao Ignaciju Lojolskomu, koji je, ranjen, ležao u postelji i čitao Kristov životopis i opredijelio se za Isusa i osnovao Družbu radi širenje sve veće slave Božje. Nekada tek kada oslijepimo, pravo progledamo, kako bi rekao Krklecov slijepac: “Vidjet ćeš, sinko, kad budeš slijep!” Dok smo zdravi, za svačim čeznemo, sve nam nedostaje; a kad smo bolesni - da nam je samo zdravlja!

BITI JUNAK

Biti junak jednu minutu, jedan sat, pa to je lakše od tihoga, samoprijegorna heroizma u svagdanu, gdje čovjek nosi svoj križ predano i uporno. Uzmite samo na sebe taj monoton, sivi život svagdana, to je djelovanje za koje vas nitko ne veliča niti vam izriče pohvalu, taj svagdan čije junaštvo nitko ne zamjećuje, junaštvo koje ni u kome ne budi zanimanje za vas i vaš život. Tko podnese to sivilo svagdana, pa unatoč tome ostane čovjekom, taj je istinski čovjek.

Fjodor Mihailovič Dostojevski

ŽIVOT VJERE

VAŽNOST SVETE ISPOVIJEDI

Andreas Laun, biskup

Pokornik svoje grijeha ne smije skrovito skrivati u svom srcu i glavi, a posebno ne smije tražiti opravdanje utapajući se u nepreglednu masu grešnika u skladu s onom frazom: "Ja sam grešnik, ali to su i milijuni drugih!" Svatko je pozvan sućelice svećeniku izgovoriti svoje propuste, grešne misli i djela, da se napravi vidljivi i konkretni čin pokore. Nitko drugi ne može biti odgovoran za grijeha pojedine osobe. To je jednaka izravnost priznanja kao u vezama s drugim ljudima kada se u određenim prigodama moramo ispričati i zamoliti oproštenje. Jasno je da otkriti vlastite grijeha znači razotkriti se i učiniti ranjivim. U ispovijedi se možemo razotkriti i otvoriti dušu iz više razloga. Po tom svetom sakramenu tu čovjek dolazi do spoznaje kako ljubav postupa s krivnjom. Za iskreno i skrušeno priznanje grijeha slijedi odgovor oprosta, dobrote i smilovanja. To je jednakо ljekovito i blagotvorno kao kada bolesnik dopusti da ga liječnik dira podnoseći pritom nelagodu i bol. Najvažnije je da se tim činom postaje zdrav i čist.

Kao što su kroz povijest sužnji bili okivani i neprestano za sobom vucli teške željezne kugle, tako se i ljudi vežu za svoj grijeh i ne mogu ga se oslobođiti vlastitom snagom i inteligencijom. Svećenikovo odrješenje je kidanje tih duhovnih lanaca muke i očaja, pa ljudi konačno mogu zaboraviti teret iza sebe koji ih je toliko sputavao. "Željezna kugla" grijeha nije više breme, ona ostaje - nastavimo s istom slikom - ležati na rubu ceste i kad god pogledamo unatrag, sve je manja i manja, dok se konačno potpuno ne izgubi. Postaje prošlost koja nas više ne može sustići, pa čak i onda kad su nam ostali bolni ožiljci.

DUHOVNA MISAO

KADA BIH NEGDJE SREO NEKOGA JEREMIJU...

Fra Rufin Šilić

Dok sam imao raspjevanu mladost, sve mi je pjevalo, i nije mi se plakalo. Sad mi se plače, ali ne u pjesničkom zanosu. Previše imam misli, a premalo osjećaja, da bih bio "svremenih pjesnik". Ipak imam srce koje trpi zbog toga što ljudi trpe. Osjećam potrebu da zaplačem. Kad bih negdje sreo nekoga Jeremiju – osjećam da bih ga umio upozoriti na ono nad čim treba lamentirati – dao bih mu "nacrt za lamentaciju nad čovjekom". Zamolio bih ga da taj nacrt ispuni svojom dušom, dadne mu svremenu, originalnu, srcem i svježinom ispunjenu pjesničku boju i oblik:

*Sine Božji! Dodji i rodi se ponovo: u naše doba!
Zemlja je postala jedna jedina velika štala,
puna stoke i zvjeri, gnoja i smrada.
Od zidova bije studen, s podova puši se krv...
Veliki čudotvorče! Dodji i u našu Kanu!
U našim domovima odigrava se čudesna pretvorba:
Vino ljubavi pretvaramo u vodu ljubakanja,
Majčinska prsa u staklene boce,
Majčinske utrobe u mrtvačnice i grobnice,
Vjenčani prsten u okove i lance.
Bračna vjernost umire u sudnicama...
Uđi, Gospodine, i u naše domove!
Na vratima naći ćeš natpis:
"Zabranjen ulaz – ljubavi!"
Gospodine, nemaju ni vode ni vina...
Dodi, pohiti u našu Kanu!
Sine čovječji!
Prohodaj i našom Galilejom!*

Progovori i s naše Gore!

*Naša blaženstva postala su prokletstva, naša ljubav mržnja,
Imamo "svoju istinu", pa smo izgubili jedinu istinu,
O miru šapućemo, o ratu urličemo...
Grešnici nemaju suza, janjci se razvijaju u vukove,
Gubavci skupo prodaju svoju gubu,
Sol zemlje postala je bljutava, svjetlo se sakriva u uglove,
Tvoje su ovce izgubljene jedna od stotinu nije,
Tisuće ovčnjaka, tisuće stada!
Bez prestanka o ljubavi govorimo,
a vapaj pregaženih ne čujemo.*

Otkupitelju svijeta!

Dođi i na našu Golgotu!

*Stavi svoj križ između naših križeva,
Lijevo i desno vidjet ćeš kružnicu propetih razbojnika,
I s lijeva i desna čut ćeš samo uvrede.*

*Rastegni propete ruke, da budu šire od ekvatora,
Otvorи probodeno Srce, da bude šire od zemljina krila,
Zavapi prema nebu:*

jer naše su usne zašivenе konopom laži,

*Upri svoj pogled prema nebu:
jer naše su oči krvave od mržnje,
Stani pred Oca: sakrij nas svojim ledima,
Jer mi smo od glave do pete u griesima!*

*Mlazove svoje krvi pretvorи u rijeke,
Operi sa zemlje tragove Abelove krvi!
Mi smo u agoniji: umire u čovjeku čovjek...*

*Umri ti! I daruj nam svoj život!
Dođi i spasi čovjeka – od čovjeka!*

PRIČA IZ ŽIVOTA

DVA PRIJATELJA U BOLNICI

U jednoj bolničkoj sobi ležala su dva starija čovjeka. Oba su bila teško bolesna. Jedan od njih morao je svaki dan sjediti u svom krevetu, kako bi izlazila tekućina iz njegovih pluća. Dok bi sjedio, uglavnom bi bio okrenut prozoru, jer je njegov krevet bio tu, odmah do prozora. Drugi pacijent je, ipak, cijelo vrijeme morao ležati na leđima. Nije se smio micati.

Bolnica i njihova sudbina ih je zbljžila. Postali su prijatelji. Znali su satima i satima pričati kao da se poznaju već godinama. Upoznavali su se kroz priče o svojim suprugama, svojoj obitelji, svojim kućama, poslovima... I tako, iz dana u dan. Kada bih starac ustao, svom prijatelju bih opisivao šta sve vidi kroz prozor i što se to sve zbiva vani.

Kakvo je vrijeme, koje su nove ptice doletjele, slučajni prolaznici, dječica... Njegov prijatelj je uživao u njegovim pričama. Zatvorio bi oči i zamišljao tu živahnost koja vlada vani, i jedva čekao taj dan da izađe iz

bolnice, da se i sam pridruži životu i svijetu, nečemu lijepom što se zbiva izvan bolničke sobe. Svakoga dana kada bi starac ustao, nešto novo bi vido: park pokraj jezera bi bio pun labudova, patkice su se igrale u vodi.

Bilo je dječice koja pokušavaju izraditi svoje prve papirnate čamce, da otplove. Vidio je mlade, zaljubljene i sretne ljude, momke i djevojke kako se držeći za ruke kreću kroz šareno, mirisno cvijeće. Tu bi bilo i stalnih posjetilaca - bujna stabla koja su ukrašavala park, a i pomalo skrivala grad iza svoje krošnje.

Jednoga dana imali su čast nazočiti i paradi koja se zbivala vani. Starac pored prozora je pažljivo opisivao svaki detalj koji se zbivao. Iako je njegov prijatelj nije mogao ni vidjeti, a ni čuti. Očima svoga uma i starčevim detaljima bio je tamo. I tako, prolazili su dani i tjedni njihovog druženja...

Jednoga jutra doktori su pronašli beživotno tijelo starca koji je ležao kraj prozora. Rekoše da je umro mirno, u snu. I njima je bilo teško i žao tog umiljatog starca. Svi su ga voljeli. Kada su iznijeli starčevo tijelo, njegov prijatelj izrazi želju da njega premjeste na prijateljevo mjesto, pokraj prozora. Smjestiše ga u novi krevet, na novo mjesto. Pomisli da je sada trenutak da i on pogleda šta se zbiva vani, da vidi taj prizor za kojim žudi od prvoga dana.

Polako i mukotrpno uspio je se primaknuti prozoru. Bio je uzbuden. Napokon može i on gledati kroz prozor. Kada je podigao glavu, imao je što i vidjeti, zapravo nije imao ništa za vidjeti. Ispred njega se samo nalazio veliki zid. Iznenadio se. Nije mu bilo jasno kako je njegov prijatelj mogao vidjeti toliko lijepih stvari i toliko toga lijepoga, a u stvarnosti nema ništa.

Upitao je sestru koja se brinula o njemu u bolnici. Ona mu reče da je umiljati starac bio slijep. Nije mogao ništa vidjeti, čak ni taj veliki zid ispred sebe. Zatim nastavi: "Možda je samo htio vas ohrabriti!"

(Izvor: www.novi.ba)

PRIČA IZ ŽIVOTA

‘NE ZABORAVI, SINE, SVE SE VRAĆA!’

“Bila jesu, pa prošla, pa opet došla neka teška vremena, sinko moj!” započe starac svoju priču, s namjerom da prenese svoje životno iskustvo i barem nekoga nauči važnoj životnoj lekciji.

“Otkad znam za sebe uvijek se teško živjelo, ali prije je bilo lakše živjeti. Nije se Bog zna što imalo, ali je srce bilo zadovoljno s onim što imaš. Srce je bilo puno ljubavi iz koje se rađalo poštovanje ljudi. Otac je bio otac, majka – majka a dijete – dijete. A danas? Ne treba previše govoriti, sve se zna.

Sve se više ljudi umiva svojim vlastitim suzama, jer sreća je za neke samo pojам ili bajka. Ako mene pitaš, sine, ja dugo, dugo nisam osjetio mrvicu neke radosti i spokoja. Dugo se nisam, sine, nasmijao od srca. Znaš ono ‘iz duše’. Ma svakako sam je zvao, ali nisam znao da je trebam zvati samo ‘živote moj’. Ali sada znam...

A pitaš me za djecu? Dobri su mi, neka su živi i zdravi! Svi imaju svoju djecu i svoje živote.

Dođu mi i posjete me koliko mogu, pruže koliko mogu. Sjedim ovdje kraj prozora i gledam satima negdje, a da me pitaš gdje, ne znam ni sam! Ali gledam i čekam i kada ugledam mila lica svoje djece kao da me sunce obasja, iako rijetko me obasja. Kažu mi da imaju i previše svojih obaveza i stalno su u nekoj žurbi.

Zapamti, sine moj, Bog daje, a ljudi koriste. Ipak, nešto dobro nam je dao i ostavio, a to je da smo svi djeca i da ćemo biti i roditelji. Da smo danas mladi – sutra stari. Da smo danas jaki – sutra slabi. Da smo danas zdravi, a sutra tko zna? I da, ako ima pravde, eto baš tu se nalazi! I ja sam nekada bio mlad i jak. I ja sam bio i sretan i poletan. I mene su majka i otac čekali kao što čekam i ja sada. Zato, ne zaboravi, sine, sve se vraća!

(Nepoznati autor)

APOSTOLAT RADOSTI

MUDRI ODGOVORI MONAHA SIMEONA ATONSKOG

Koje je umijeće najrjede?

- Umijeće da se daje.

Koje je umijeće najbolje?

- Umijeće da se prašta.

Koje je umijeće najteže?

- Umijeće da se šuti.

Koje je umijeće najvažnije?

- Umijeće da se pita.

Koje je umijeće najpotrebnije?

- Umijeće da se sluša.

Koja je navika najneugodnija?

- Taština.

Koja je navika najštetnija?

- Pričljivost.

Koji je čovjek najjači?

- Koji je sposoban razumjeti istinu.

Koji je čovjek najslabiji?

- Koji smatra sebe jakim.

Koji je čovjek najpametniji?

- Koji slijedi svoje srce.

Koja je ovisnost najopasnija?

- Ovisnost o svom tijelu.

Koji je čovjek najsiromašniji?

- Koji najviše voli novac.

Koji je čovjek najbliži Bogu?

- Milosrdni.

Čime se suprotstaviti nevolji?

- Radošću.

Čime se suprotstaviti patnji?

- Strpljenjem.

Koji je znak zdrave duše?

- Vjera.

Koji je znak bolesne duše?

- Beznađe.

Koji je znak pogrješnog djelovanja?

- Razdražljivost.

Koji je znak dobrih postupaka?

- Mir u duši.

Koji je čovjek za života umro?

- Ravnodušni.

Koji čovjek nikada neće umrijeti?

- Onaj koji voli druge.

OPORUKA

PRIJE NEGOLI ODEM... (1)

Piše: Prof. dr. Peter Kreeft

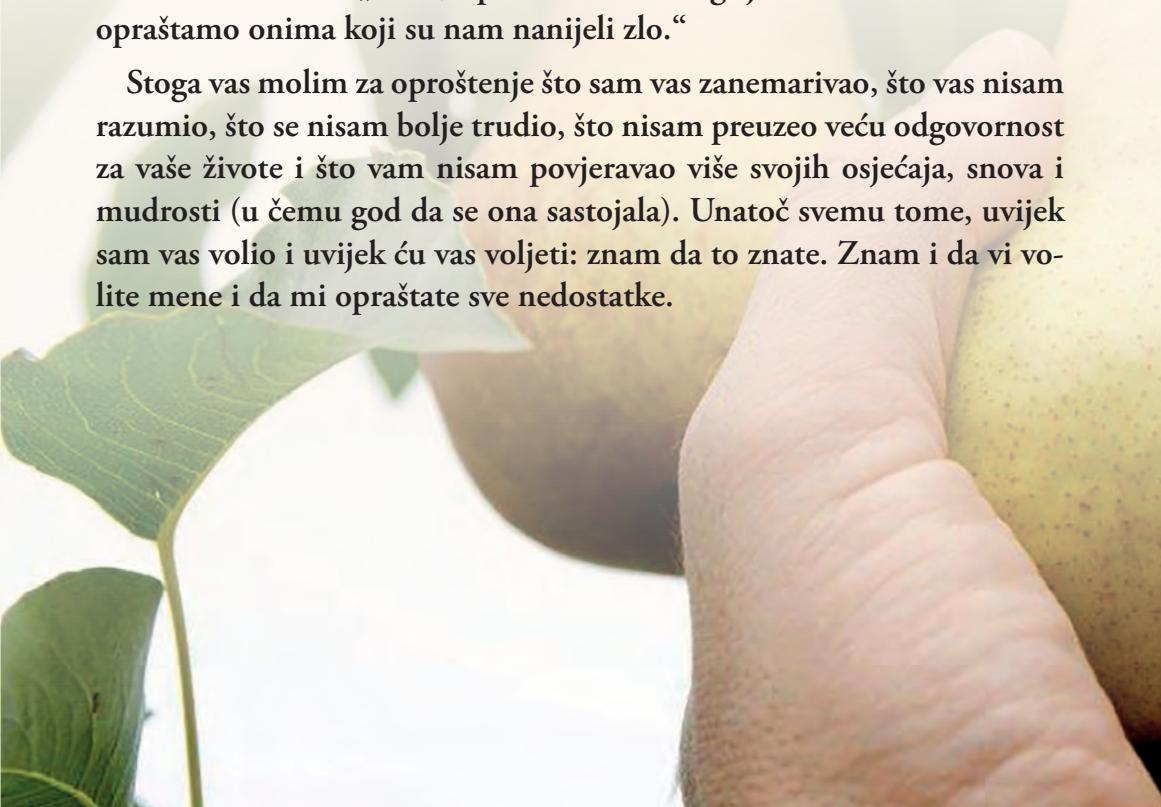
Evo kako se od svojih najdražih – još pri punoj svijesti i snazi – oprašta prof. dr. Peter Kreeft, poznati američki katolički filozof.

1 . Kada biste imali vremena reći samo jednu stvar

Kada bih znao da nam je preostala još samo jedna minuta za razgovor, nakon čega se više nikada nećemo vidjeti na ovom svijetu, što je to što bih vam najviše želio reći i čuti da vi meni gorovite?

„Volim te,“ dakako. No, također i: „Opraštam ti.“ Jer, ljubav ima neprijatelje, a opraštanje ih sve redom uništava. Isus je opraštanje smatrao toliko važnim pa je i naše spasenje učinio ovisnim o njemu. Želi da molimo ovako: „Bože, oprosti nam naše grijeha onoliko koliko mi opraštamo onima koji su nam nanijeli zlo.“

Stoga vas molim za oproštenje što sam vas zanemarivao, što vas nisam razumio, što se nisam bolje trudio, što nisam preuzeo veću odgovornost za vaše živote i što vam nisam povjeravao više svojih osjećaja, snova i mudrosti (u čemu god da se ona sastojala). Unatoč svemu tome, uvijek sam vas volio i uvijek ću vas voljeti: znam da to znate. Znam i da vi volite mene i da mi opraštate sve nedostatke.

Znam da prihvataćete moje oproštenje za one sitne gluposti koje ste učinili. (*Dobrodošli među ljudski rod!*) Zaista ste divna djeca, koju nije teško voljeti. Zadali ste nam daleko manje brige nego što je to danas slučaj s većinom djece. Zaslужujete biti voljeni još i više i zato sam sretan što postoji Bog – jer On može sve ono što ja ne mogu.

Ne samo da je ljubav sve - već - sve je ljubav. Ljubav je sve! Ona je srž svega što vrijedi. I najdragocjeniji dar na svijetu bezvrijedan je ako je poklonjen bez ljubavi; i najskromniji je dar, darovan s ljubavlju, neprocjenjiv. No, vrijedi i ovo: sve je ljubav! Sve što vrijedi satkano je od ljubavi. Sve što postoji, počevši od vas samih, pa do svakog pojedinog zrnca pijeska, Božja je ljubav koja je postala vidljivom, koja se uprisutnila – ljubav u obliku stvorenoga.

Riječi što ih je izgovorio da bi stvorio sve u svemiru: „neka bude“ – bile su riječi ljubavi. Sve je postalo po Njegovoj ljubavi. Svemir je izložba ljubavi. Prostorija u kojoj se sada nalazite, „kvadratura“ je čiste ljubavi Božje. Vrijeme je „životni vijek“ ljubavi. Povijest je pozornica na kojoj se odvija drama ljubavi. Tvar je tijelo ljubavi. Sila teže je snaga ljubavi, kojom pokreće ne duše, već zvijezde, kamenje i oluje. Djeca smo ljubavi. „Nastanite (‘uđite u postojanje’) – znači: „ljubim vas“. I samo je vaše postojanje znak da vas Bog ljubi. Ljubav je smisao života, smisao religije i općenito smisao svega. (*Nastavlja se*)

APOSTOLAT RADOSTI

U OGLEDALU

Franz Sodja

Starost je ispitni kamen za cijeli život. U starosti se otkrije što je čovjek načinio iz sebe i da li je uspio doseći osobnu zrelost.

Friedrich Remplein

Kozmetika pokušava danas bezbrojnim sredstvima prikriti tragove starosti. Dobra zarada i veliki troškovi. Napose kad se radi o ostarjelim ženama, koje bi htjele biti mlade. Najbolja je kozmetika zadovoljstvo srca. Blaga, mirna duša odrazuje se na staračkom licu, i čini ga lijepim. Iako je lice staro, zaista je lijepo. A tek onda kad je duša prožeta vjerom, sva predana u Providnost, puna nade i pouzdanja!

Čovjek se ne mjeri po tome što ima, već po onome što jest. Vrijednost starca je u njegovoј unutrašnjosti. I u tome je starost neumoljiva. S obraza kida svu šminku, sav puder, razotkrije sve zavjese. Čovjek stoji pred sobom takav kakav jest.

Tek u starosti mogu pravo vidjeti što sam iz sebe načinio kroz duga desetljeća. Da li sam zrno ili pljeva. Bogat ili siromašan. Sebičnjak, zaljubljen u sebe, ili imam za sve otvoreno srce i ruke.

Stanimo pred ogledalo starosti! I ne okrećimo lice od ogledala!

Neka bude još neumoljivije i istinoljubivo priznajmo sami sebi što smo! Za svakoga od nas je vrijeme da nadoknadi što je zakasnio. Gospodinova prispoloba o radnicima, što su bili unajmljeni tek o jedanaestojuri, vrijedi također i za nas. Na kraju dana. I ne prekasno.

Zaista je čudnovata takva spoznaja. Sam sebi moram biti iskren. I ako zaista imam prazne ruke, još uvjek mogu izmoliti da mi ih napuni On koji je život moga života. Tihe večeri poznih dana, kako su lijepi, kako su bogate!

ODGAĐANJE DANA POKAJANJA

Priredio: Matko Petrović

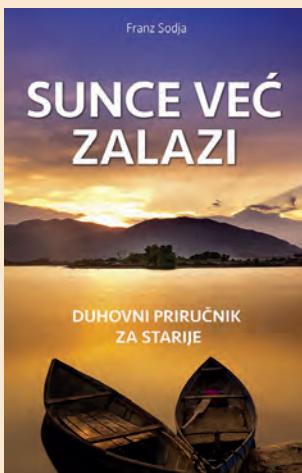
Jedan je nerazumni stari farmer zaključio da ga zob kojom je godinama hranio svoju mulu jednostavno previše košta. Stoga je skovao plan: u hranu je umiješao malo piljevine, idućega dana još malo više, pa još više – svakoga puta smanjujući udio zobi u mješavini. Činilo se da mula ne zapaža tu postupnu promjenu, pa je farmer pomislio da je sve u najboljem redu i nastavio smanjivati udio zobi. Međutim, nekoliko tjedana kasnije, dogodilo se te je sirotu životinju nahranio samom piljevinom, a ona je sve to pojela... i srušila se mrtva.

Možda je ova priča pomalo i smiješna, ali može dobro poslužiti za prisopodobu o nerazboritu kršćaninu koji se, uslijed neokajana grijeha, sve više i više udaljuje od Boga. Možda nećemo započeti s uvjerenjem da duša može preživjeti na duhovnoj piljevini, ali se možemo uvjeriti da malo duhovne piljevine neće smetati, niti će nam manje stvarne duhovne hrane nedostajati. Potom se, s vremenom, piljevina postupno umnaža, a zob smanjuje. Neizbjježno, jednoga dana zamjena biva potpuna, a naša izgladnjela duša zagušena piljevinom gubi život.

Taj postupak može biti toliko nezamjetljiv, odvijati se u tako malim koracima, te problem možda nećemo niti uočiti. Pa ipak, postoji nekoliko simptoma što ih „mula“ očituje kako bi nas upozorila da nije dobro. Koliko god se mogli smatrati sigurnima, moramo naučiti prepoznavati te znakove upozorenja, jer nam Sveti Pismo kaže da nitko nije dokraja siguran od te pogibli: „Tko dakle misli da stoji, neka pazi da ne padne“ (1 Kor 10,12).

DAR STARIJIMA

Lijepo je biti star! Dok živiš, budi živ! Neka ova knjiga sve potakne na meditaciju i promišljanje. Ono što ste oduvijek željeli reći svojim starijima - osobito u trenutcima životnih iskušenja - a niste znali kako ili se zbog nela-gode niste usudili, napisao je legendarni slovenski svećenik Franz Sodja. On kroz lijepo misli svjetskih velikana o starosti i starijim osobama, razmišlja i meditira o stotinu gorućih pitanja starije populacije, a to čini izravno i jasno, zahtjevno, ali i milosrdno. Autor želi dokazati da starost može biti radost i da nije samo žalopojka i bolest. Knjigu bi trebali pročitati naši stariji – to će im sigurno biti lijep dar, ali i poticaj – da svoje zemne dane ili godine prožive radosno. Knjiga je ugodna za čitanje, ali i iskreno zahtjevna. Nije na razini „amerikaniziranih“ katoličkih uradaka koji nam se nameću ili poput površnih globalnih projekata: „Djedica se ženi“ ili „Super baka!“ Ozbiljan je to priručnik i za mlade – jednostavno knjiga je to koja će nas sve mijenjati na bolje. Cijena: 100 kn. Tvrdi uvez - 224 str.

Narudžbe: mate737@gmail.com, Mob: +385 98 9600 917

PODRŽITE „APOSTOLAT RADOSTI“

Dragi čitatelji, poštovani dekani i župnici!

Ovim časopisom želimo naglasiti duhovne potrebe starijih osoba pišući više o životu i nadi, a manje o bolestima i problemima, jer svi znamo da je svakome lijepa riječ kao melem, a molitva i duhovnost kao lijek. Papa Franjo je više puta govorio o starijim osobama ističući da „starost nije bolest!“. Također je dodao: „Gdje nema počasti za starije, nema budućnosti za mlade. Iz našeg straha od slabosti i ranjivosti, ne toleriramo starije i napuštamo ih. Bolesno je vidjeti kako se odričemo starijih, to je ružno, to je grijeh. Napuštanje starih osoba je smrtni grijeh.“

Molimo Vas da, primanjem časopisa i dobrovoljnim prilogom, podržite ovaj naš doprinos pastoralu starijih i bolesnih. U planovima nas je omela epidemija. Do sljedećeg Pastoralnog tjedna – a to je zgodan termin – definirat ćemo ritam izlaženja i godišnju pretplatu.

Nakladnik: Treći dan d. o. o., Stara cesta 25, 10251 Hrvatski Leskovac;
tel: 098 9600 917, e-mail: mate737@gmail.com, www.trecidan.hr

Glavni urednik: Dr. fra Tomislav Pervan

Izvršni urednik: Mate Krajina

Uredništvo: Ljilja Vokić, Drago Krpina, vlač. Dubravko Škrlin Hren, fra Gabrijel Mioč, Michael D. O'Brien, Ivan Tolj

Grafičko oblikovanje: Danijel Leko

Uplate: Treći dan d. o. o., IBAN HR2823600001101942079,
SWIFT: ZABAHR2X • Cijena za Hrvatsku: 5 KN • BiH – 1 KM